

έβλεπαν τίποτα. Ο σκύλος όμως δεν έπαυε νάησυχά, νάγριεύη και νά γαυγίζει...

Τέλος, μιὰ μέρα, εκεί που έτρωγαν ένα ψητό γουρουνόπουλο, που το είχαν πιάσει στην παγίδα, ανακάλυψαν στο κρέας του... ένα μολυβένιο σφαιρίδιο, ένα σκάγι! Ο Πέγκροφ μάλιστα, που του έτυχε εκείνο το κομμάτι, μασσώνοντας άνυποκτος, έσπασε ένα του δόντι. Πώς λοιπόν εδρίσκειτο το σκάγι στο σώμα ενός ζώου. που ζούσε σε νησί άκατοίκητο; Άλλο μυστήριο. Άλλά και άλλο τεμνήριο, ότι το νησί των άποιων δεν ήταν όσο άκατοίκητο το εφραντάζοντο.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Συζήτησις για το σκάγι.—Κατασκευή πλοιαρίου.—Ναυάγιο.—Τίποτε που να μαρτυρή την παρουσία ανθρώπου!—Το ψάρεμα του Νάβ και του Χάρμπερτ.—Μιά ζελώνα άνοποδογησιμένη.—Μιά ζελώνα που γίνεται εφρανη.—Εξήγησις του Κύρου Σμιθ.

Είχαν περάσει επτά ακριβώς μήνες, από την ημέρα που οι ναυαγοί του άέρος έπεσαν στη νήσο Λίγκολν. Ποτέ, στο διάστημα αυτό, όπου κι αν πήγαν, όπου κι αν έψαξαν, δεν άπάντησαν άνθρωπο. Ποτέ δεν είδαν καπνό, που να μαρτυρή την παρουσία του. Πουθενά ένα χειροποίητο έργο, που να δείχνη τη διάβη του, ούτε σε αρχαιότερη, ούτε σε νεώτερη έποχή. Το νησί εφραίνεται άκατοίκητο ά ν ε κ α θ ε ν. Άλλά τώρα, όλα αυτά τα συμπεράσματα έπεφταν μπροστά 'ς ένα μολυβένιο σκάγι που βρέθηκε άξαφνα στο σώμα ενός ίθυγενούς... χοιριδίου!

Δεν υπήρχε άμφιβολία, ότι το σφαιρίδιο εκείνο είχε βγῆ από τουφέκι και φυσικά, το τουφέκι αυτό δεν μπορεί παρά να το είχε ρίξει άνθρωπος.

Όταν ο Πέγκροφ έβγαλε από το στόμα του κ' άφισε στο τραπέζι το σκάγι, όλοι το κύτταξαν έκστατικοί. Η έμφάνισις ενός ύπερφυσικού όντος δεν θα τους εξέπληττε περισσότερο.

Ο Κύρος Σμιθ το έπηρε πρώτος, το κύτταξε καλά, το έτριψε ανάμεσα στο δείκτη και στον αντίχειρα και ρώτησε:

— Πέγκροφ, αυτό το γουρουνόπουλο που τρώμε τώρα, το πληρωμένο απ' αυτό το σκάγι, τί ηλικία υποθέτεις να είχε;

— Δεν θάταν περισσότερο από τριών μηνών, άποκρίθηκε ο ναύτης. Βύβαινε τη μάννα του, όταν το βρήκα στην παγίδα.

— Αυτό λοιπόν σημαίνει, ότι, στο διάστημα των τριών τελευταίων μηνών, μιὰ τουφεκία έπεσε στη νήσο Λίγκολν.

— Και ότι ένα σκάγι, έπρόσθεσε ο Γεδεών Σπίλεττ, έπληγωσε, όχι θανάσιμα, το μικρό αυτό ζώο.

— Αυτό είναι άναντίρητο, υπέλαβεν ο Κύρος Σμιθ και ίδού ποια συμπεράσματα μπορεί κανείς να βγάλη απ' αυτό το περιστατικό. Η ήταν κατοικημένο το νησί, πριν έλθουμε μείς, ή άποδιδάσθησαν εδώ άνθρωποι πρό τριών τουλάχιστο μηνών. Οι

άνθρωποι αυτοί άραξαν στη Λίγκολν με τη θέλησί τους, ή έπεσαν κι αυτοί χωρίς να το θέλουν, εξ αιτίας ναυαγίου; Και τί άνθρωποι ή ήταν; Εύρωπαίοι ή Μαλαίοι; έχθροι της φίλης μας ή φίλοι; Κ' έφυγαν άρα γε από το νησί; ή μένουν άκόμη κάπου εδώ; Είναι ζήτηματα που μίς ένδιαφέρουν πολύ και πρέπει να λυθούν γρήγορα.

— Όχι, όχι!.. χίλιες φορές όχι! έφώναζε ο ναύτης, σηκωνόμενος από το τραπέζι. Στη Λίγκολν δεν υπάρχουν άλλοι άνθρωποι από μίς. Τι διάβολο! το νησί δεν είναι μεγάλο, κι αν ήταν κατοικημένο, θα βλέπαμε ως τώρα μερικούς από τους κατοίκους του.

— Άλήθεια, είπεν ο Χάρμπερτ, το έναντίον θα ήτο έκπληκτικό.

— Άλλά θα ήταν έκπληκτικότερο, υποθέτω, είπε ο ρεπόρτερ, αν ένα άγριο χοιρίδιο έγενότο μ' ένα σκάγι στο σώμα!

— Έκτός, έπρόσθεσε σοβαρά ο Νάβ, αν το είχε ο Πέγκροφ...

— Τι λές εκεί, Νάβ! έφώναζε ο ναύτης. Θα είχα στη μασέλα μου, χωρίς να το καταλαβαίνω, έφτα μήνες τώρα, ένα τέτοιο κομμάτι μολύβι; Μα που θα κρύβουνταν, σε παρακαλώ;

Κι άνοιξε το στόμα του, ώστε να φανούν και τα τριαντάδυ γερνιάτα—έκτός του σπασμένου, —δόντια που το τριγύριζαν.

— Κύτταξε 'δω, Νάβ, έξακολούθησε, κύτταξε καλά κι αν βρῆς την παραμικρή κουφέλα σε κανένα δόντι, σου δίνω το δικαίωμα να μου βγάλῃς δέκα!

Ο Κύρος Σμιθ χαμογέλασε και είπε:

— Πραγματικώς, ή υπόθεσις του Νάβ είναι άπαραδέκτη. Είναι βέβαιο, ότι έπεσε τουφεκία στο νησί, πρό τριών μηνών το πολύ. Κλίνω όμως να παραδεχθῶ, ότι οι άνθρωποι που τὴν έβρισαν, θα είχαν έλθη πρό όλίγου ή θα πέρασαν άπλω, γιατί αν, την έποχή που ανέβηκαμε στην κορυφή του Φραγκλίνου, το νησί μας ήταν κατοικημένο, θα βλέπαμε τους ανθρώπους ή θα μίς έβλεπαν αυτοί. Το πιθανότερο είναι, ότι πρό όλίγων εβδομάδων, κάποιος ναυαγός ρίχθηκε από την τρικυμία σε κάποιο μέρος της άκτής. Όπωςδήποτε, πρέπει να εξετάσωμε και να βεβαιωθῶμε.

— Πρέπει όμως να το κάμωμε με προσοχή! είπε ο ρεπόρτερ.

— Και με μεγάλη, άποκρίθηκε ο μηχανικός. Γιατί, δυστυχώς, μπορεί να είναι και περκαταί Μολαίτι...

— Κύριε Σμιθ, ρώτησε ο ναύτης, δεν νομίζετε καλό, πριν επιχειρήσωμε την έρευνα, να κατασκευάσωμε μιὰ μικρή βάρκα, είτε για να ταξιδεύωμε στο ποτάμι, είτε για να κάνωμε, στην ανάγκη, το γύρο της Άκρογιαλιάς; Είναι μέτρο προφυλακτικό...

— Δεν λέγω όχι, Πέγκροφ, άποκρίθηκε ο μηχανικός, αλλά δεν έχωμε καιρό, θα έχρειάζετο ένας μήνας για να γίνη ή βάρκα.

— Μιὰ άληθινή βάρκα, να! είπε ο ναύτης, αλλά μιὰ πιρόγα, μιὰ άπλη ποταμόβαρκα, κατάλληλη για την Εύχαριστία, γίνεται σε πέντε μέρες. Έγώ αναλαμβάνω.

— Σε πέντε μέρες; έφώναζε ο Νάβ, κάνεις μιὰ βάρκα σε πέντε μέρες;

— Όχι βάρκα, είπα πιρόγα σαν αυτές των Ίνδιων.

— Σανιδένια;

— Σανιδένια, ή μάλλον φλούδινη. Έπαναλαμβάνω, κύριε Σμιθ, ότι σε πέντε μέρες ή δουλειά είναι τελειωμένη.

— Έστω σε πέντε μέρες! είπε ο μηχανικός.

— Εν τῷ μεταξύ όμως, πρέπει να φυλαγόμαστε καλά, είπε ο Χάρμπερτ.

— Έννοείται! άποκρίθηκε ο μηχανικός, ή αυτό θα σας παρακαλέσω να περιορίσετε της κυνηγετικής σας έκδρομής στα περίχωρα του Ίρανιτινού Παλατιού.

Το γεύμα εκείνο έτελειωσε λιγότερο φαιδρ άφ' όσο έπερίμενε ο Πέγκροφ. Η ιδέα ότι στο νησί υπάρχουν κι άλλοι άνθρωποι, άνησύχησε τους άποίκους και τους έκαμε σκεπτικούς.

Πριν πλαγιασουν, ο Κύρος Σμιθ και ο Γεδεών Σπίλεττ συνωμίλησαν άκόμη πολύ. Το θέμα τους ήταν, μήπως το τελευταίο αυτό περιστατικό, ή άπροσδόκητη ανακάλυψις του σκαγιού, είχε σχέσι με άλλα τέτοια άνεξήγητα, παραδείγματα χάριν με τη μυστηριώδη σωτηρία του μηχανικού και με την άνησυχία του Τοπ γύρω στο πηγάδι. Κι αφού συζήτησαν τα ύπερ και τα κατά, ο Κύρος Σμιθ στο τέλος είπε:

— Θέλεις λοιπόν να σου πῶ τη γνώμη μου, Σπίλεττ; Όσο κι αν έξερυνήσωμε το νησί, δεν θάνακαλύψωμε τίποτα πρῶθενά! Από την άλλη μέρα, ο Πέγκροφ άρχισε την έργασία.

Πραγματικώς, δεν ήταν δύσκολο να κατασκευασθῆ μιὰ πιρόγα, ένα μικρό δηλαδή κι όλωδιόλου άδαθο πλοιαρίο, κατάλληλο να πλέη στην Εύχαριστία, και προπάντων κοντά στής πηγής του ποταμού, όπου τα νερά δεν ήταν πολύ βαθιά. Έβθανε να καρφωθούν μαζί δυο μεγάλα κομμάτια φλούδας δένδρου κ' ή πιρόγα θάταν καμωμένη. Άλλά τίνος δένδρου; ή φλούδα, μαλακή συγχρόνως και γερή, ήταν κατάλληλη γι' αυτή τη δουλειά; Ο Πέγκροφ ήξερε ότι οι Ίνδοι προτιμούν τα έλατα δ α γ κ λ α ς. Και ακριβώς ή τελευταία θύελλα είχε ξεριζώση στο δάσος μερικά απ' αυτά τα δένδρα, που εκείνοντο τώρα κατά γῆς δεν είχαν λοιπόν παρά να ξεφλουδίσουν τους κορμούς, — έργασία αρκετά δύσκολη, χωρίς τα κατάλληλα εργαλεία. Όπωςδήποτε τα κατάφεραν.

Ενώ ο ναύτης, βοηθούμενος από τον μηχανικό, κατασκεύαζε την πιρόγα, ο Γεδεών Σπίλεττ κι ο Χάρμπερτ δεν έμεναν άργοί. Είχαν γίνη οι προμηθευταί της άποικίας. Ο Ρεπόρτερ εθαύμαζε πολύ τον μικρό του φίλο, με την επιτηδότητα που

είχε άποκτήση στο χειρισμό του τόξου και του ροπαλού. Τον εθαύμαζε άκόμη για τη μεγάλη του τόλμη, ένωμένη με μεγάλη φυχραιμία, που είναι τρόπον τινά ή κλογική της άνδρείας).

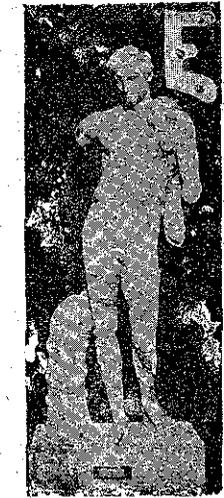
Άχώριστοι οι δυο νυνηγοί, σύμφωνα με της συστάσεις του Κύρου Σμιθ, κυνηγούσαν τώρα δλύγυρα στο Γρανιτινο Παλάτι, σε άκτίνα δυο μόνο μιλίων. Άλλά και χωρίς να προχωρούν πολύ μέσα στο δάσος, εβρισκαν άφθονο κυνήγι. Κι αν ή παγίδες, τώρα που έπεσε το κρύο, δεν έπιαναν πολλά ζώα, το «κονικλοτροφεϊόν» όμως ήταν ικανό να τρέψη όλη την άποικία.

Συχνά, 'ς αυτά τα κυνήγια, ο Χάρμπερτ κι ο Σπίλεττ μιλούσαν για το σκάγι που βρέθηκε στο χοιρίδιο και για τα συμπεράσματα που έβγαλε ο μηχανικός.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΊΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Άγαπητοί μου,

ΦΘΑΣΕ λοιπόν το πλήρωμα του χρόνου και ήλθον, — όπως έλέγαμε προχθές, — οι σοφοί κ' οι φωτισμένοι, που μαζί με την πολιτική, εκήρυξαν και τη γλωσσική Έλευθερία του Έθνους. Αυτό συνέβηκε σ τ η ς ά ρ χ έ ς τ ο υ π ε ρ α σ μ έ ν ο υ α ι ώ ν ο ς. Την πολιτική Έλευθερία του Έθνους την εκήρυξαν τότε οι άρχηγοί της Έπαναστάσεως του 21. Και σχεδόν συγχρόνως μ' αυτούς, που έλευθέρωσαν την Ελλάδα από τον ζυγό του Τούρκου, βγήκαν τρεις ποιηταί, για να την έλευθερώσουν κι από τον ζυγό του Σχολαστικού. Αυτοί εκήρυξαν την Έλευθερία τη γλωσσική. Η Έλληνική Ιστορία θανάφερη πάντα τα μεγάλα τους όνόματα με σεβασμό και με τιμή. Είναι:

Ο ποιητής Ιωάννης Βηλαράς, Ήπειρώτης (1770—1823.)

Ο ποιητής Αθανάσιος Χρηστόπουλος, Μακεδών (1772—1847) και

Ο ποιητής Διονύσιος Σολωμός, Έπιανήσιος (1798—1856.)

Καθώς βλέπετε, από τρία διάφορα Τμήματα του μεγάλου Έλληνισμού, τρεις σοφοί Έλληνες, την ίδια άπάνω κάτω έποχή και χωρίς καμμιά σχέση, καμμιά συνεννόησι μεταξύ τους, έξα-

πόλυσαν το ίδιο ακριβώς κήρυγμα. Αυτό, καθώς μίς κάνει να παρατηρήσωμε ο κερκυραίος κριτικός Πολυλάς, ο έξηγητής του Σολωμού, σημαίνει ότι, κι ο Ήπειρώτης, κι ο Μακεδών κι ο Έπιανήσιος σοφός, είχαν μέσα τους ώριμασμένη μιὰ ιδέα, που έλάτθανε 'ς όλο τον Έλληνισμό. Κ' ήταν γι' αυτό το μιὰ ιδέα, που άργα ή γρήγορα έμελλε να νικήση.

Κ' είπαν οι τρεις αυτοί ποιηταί: Γιατί να μη γράφωμε και μείς τη γλώσσα που μιλούμε, όπως γίνεται 'ς όλο τον πολιτισμένο κόσμο; Γιατί να θέλωμε νάναστήσωμε τη νεκρή γλώσσα του Ξενοφώντος, που είναι πράγμα άδύνατο; .. Οι δασκάλοι λένε, πῶς αυτή μόνο ή γλώσσα είναι ε υ γ ε ν ι κ ή, ενώ εκείνη που μιλούμε είναι χ υ δ α ι α. Πρόληψις! Δεν μπορεί ποτέ νάνε χυδαία ή γλώσσα που μιλεί όλο το Έθνος. Αν ή άρχαία φαίνεται πιο ευγενική, είναι γιατί την έδόξαταν συγγραφείς και ποιηταί μεγάλοι. Άς καλλιεργήσουν συγγραφείς και ποιηταί και τη ζωντανή μας γλώσσα, να φανῆ κι' αυτή το ίδιο ευγενική. Κ' ή ιταλική γλώσσα, ή όμιλουμένη, πριν βγῆ ο Δάντης, έθεωρείτο χυδαία, κ' οι σοφοί Ίταλοί προτιμούσαν να γράφουν λατινικά, δηλαδή την «καθαρεύουσα» τους. Άλλ' άμα βγήκε ο Δάντης κ' έγραψε τη «Θεία Κωμωδία» στη γλώσσα του λαού, άμέσως ή τάχα χυδαία, ή περιφρονημένη αυτή γλώσσα άνυψώθηκε κ' έγινε ευγενική.

Οι δασκάλοι λένε, ότι ή δημοτική γλώσσα είναι χαλασμένη, διεφθαρμένη, πτωχή και «φέρει τα ίχνη της δουλειάς». Πρόληψις! είπαν οι ποιηταί. Καμμιά γλώσσα στον κόσμο δεν χαλά' αλλά όλες με τον καιρό προοδεύουν, διαρθώνονται. Η δημοτική μας γλώσσα, πιο αναλυτική, πιο άπλη, πιο εύκολη από την άρχαία, είναι για τούτο πιο τέλεια. Με τον καιρό, τελειοποιήθηκε. Έχει λιγότερους τύπους, λιγότερες άνωμαλίες, λιγότερες εξαιρέσεις. Μίς δίνει λιγότερο κόπο να την προφέρωμε, να τη μαθαίνωμε, να τη μεταχειρίζωμαστε. Άπλοποιήσε της κλίσεις και τείνει όλοένα να γίνη μιὰ γλώσσα όπως ή πιο προοδευμένες από της ευρωπαϊκές. Είναι πτωχό το λεξικό της; Πλουτίστε το. Πάρτε άκόμα και λέξεις από την άρχαία φτάνει μόνο να μην παίρνετε τυπ ο υ ς. Όλα τα λεξικά, στην άρχή, ήταν πτωχά και σιγά—σιγά, με την καλλιέργεια, πλουτίσθηκαν. Σε κάθε γλώσσα, λέξεις μπαίνουν και μένουν, από παντού φτάνει να ρομοιώνουνται, δηλαδή να παίρνουν τον τύπο της γλώσσας. Έτσι και στη δική μας, τη δημοτική, όλες ή ξένες λέξεις, άρχαίες, τούρκικες, φράγκικες, δεν κλίνονται κατά την άρχαία, την τούρκικη ή την ι-

ταλική γραμματική, αλλά κατά τη νεο-ελληνική: ή ευγένεια της ευγένειας, ή άνοιξη της άνοιξης, ο μπαξές του μπαξέ, ο κατής του κατή, ή πόρτα της πόρτας.

Όσο για τα «ίχνη της δουλειάς», αυτή πια είναι ή μεγαλύτερη πρόληψις, — είπαν οι ποιηταί. Η «δουλεία» δεν έχει καμμιά επίδρασι στο τυπικό της γλώσσας, στον οργανισμό της, στο μηχανισμό της, στην εξέλιξί της. Η γλώσσα με τον καιρό προοδεύει το ίδιο, είτε έλευθεροι είναι εκείνοι που την μιλούν, είτε δούλοι. Λέξεις μόνο μπαίνουν 'ς αυτή από μιὰ άλλη. Και στη νεοελληνική βέβαια μπήκαν ένα σωρό από την τουρκική. Άλλά τί σημαίνει; Μήπως και στην τουρκική δὲ μπήκαν ένα σωρό από την ελληνική; (π: χ: ο ε φ φ έ ν τ η ς, που δεν είναι παρά ο έλληνικώτατος α υ θ έ ν τ η ς.) Η γλώσσες, όπως κι' οι άνθρωποι, άλληλοδανείζονται. Δεν υπάρχει γλώσσα 'ς τον κόσμο χωρίς ξένες λέξεις, και μάλιστα από τη γλώσσα ενός κατακτητού. Το ξέρετε, ότι τα μισά Άγγλικά είναι... Γαλλικά; Ποτέ όμως δεν πέρασε από το νοῦ των άγγλων δασκάλων να τ ά π ο σ κ ο ρ α κ ί σ ο υ ν, επειδή τάχα θυμίζον την έποχή που οι Άγγλοι ήταν ύπόδουλοι στους Γάλλους!

Και μείς, μιὰ φορά, είμαστε ύπόδουλοι στους Φράγκους, στους Τούρκους, στους Βενετσιάνους, και πρώτα—πρώτα στους Ρωμαίους. Τώρα πια έλευθερωθήκαμε. Άλλ' απ' όλες αυτές της γλώσσες, έχωμε μείνη στη δική μας λέξεις πολλές. Πρέπει λοιπόν να της βγάλωμε όλες, και να της αντικαταστήσωμε με «ακραφνείς ελληνικάς», για να μη θυμόμαστε τάχα ότι δουλεύαμε μιὰ φορά κάτω από ξένους, δηλαδή την Ιστορία μας; Άλλά ή Ιστορία δεν ξεχνιέται ποτέ. Οὔ τ ε π ρ έ π ε ι β έ β α ι α να ξεχνιέται. Είναι γραμμένη. Από την Άκρόπολι των Αθηνών, γρέμισαν τους καληούς φράγκικούς τούρκους και τους τούρκικούς μιναρέδες. Έσβυσαν μ' αυτό και της σελίδες της Ιστορίας, που γράφουν, ότι Φράγκοι και Τούρκοι έπέρασαν από την Άκρόπολι; Άς υποθέσωμε τώρα το έναντίον: ότι στον ιστορικό βράχο έμεναν ως σήμερα αυτά τα «ίχνη της δουλειάς», οι κύργοι κ' οι μιναρέδες, Θά έσβυναν μ' αυτό κ' ή ένδοξες σελίδες της Ιστορίας που γράφουν, ότι Φράγκοι και Τούρκοι διώχτηκαν από τους Έλληνες, που έπαναστάτησαν κ' έλευθερώθηκαν;

Έτσι δεν είναι καμμιά ανάγκη να γίνη ή βάρκα λέμβος κ' ο μενεξές Ιον. Αυτά είπαν οι τρεις έθνικοί ποιηταί. Κι' άλλα άκόμη σπουδαιότερα, που θα τα ίδωμε στο έρχόμενο.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Μά τί; τόν ρώτησε ὁ πατέρας τοῦ Ἀντανάκη... Βιάζομαι τόσο νὰ βρῶ τὸ μπαμπά!

Δὲν θὰ τὸν βρῆς, παιδί μου, τέτοια ὥρα. Βράδυνασε, τὸ μαγαζί του θὰ νὰ κλειστὸ καὶ δὲν ξέρεις ποῦ κάθεται.

Ὁ Πετράκης ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχθῆ ὅτι ἦταν τὸ σωστότερο. Ὁ πατέρας του δὲν τὸν περίμενε βέβαια, γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸ μαγαζί του ἀνοιχτὸ ὡς τὴ νύκτα!

Κι' ἄφου ἔδειπνησε μὲ τοὺς καλοὺς του φίλους, πλάγιασε νωρίς, γιὰ νὰ ζυπνήσῃ πρωί.

Ἀλλὰ πολλὴν ὥρα ἡ χαρὰ τὸν κράτησε ἄγρυπνο. Γύριζε καὶ ξαναγύριζε στὸ στρῶμά του. Ἡ μεγάλη κίνηση τοῦ Παρισίου ἔφτανε ὡς τὰ νερὰ τοῦ Σηκουάνα. Στῆς προκυμαίτες, οἱ ἐργάτες εἶχαν ἀρχίσῃ, τῆς νυκτερινῆς ἐργασίας, κάτω ἀπ' τὰ ἤλεκτρικὰ καὶ τῆς ἀστυλινας. Κρότοι, φωνές, λάμψεις, γέλια, ἔφθαναν σ' αὐτὰ καὶ στὰ μάτια τοῦ Πετράκη. Κι' ὡς ἔτσι ἀποκοιμήθηκε, συλλογίζονταν:

— Αὔριο θὰ εἶμαι στὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου... τοῦ ἀληθινοῦ μου πατέρα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ

Ἐφυγε: «35, ὁδὸς Ρεννῶν».

Ἡ διεύθυνσις αὐτῆ ἐχώρευε στὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ, ἐνῶ, τὸ πρωί τῆς ἄλλης ἡμέρας, περπατοῦσε μὲ δειλία στοὺς ἀγνωστούς δρόμους τοῦ Παρισίου.

Προχωροῦσε διαβάζοντας τῆς πινακίδας καὶ ρωτῶντας τοὺς ἀστυζύλακας ποῦ ἀπαντοῦσε. Κ' ἐπειδὴ «ρωτῶντας πάει κανεὶς καὶ στὴν Πόλι», ἔ μικρὸς μὰς φίλος δὲν ἄργησεν νὰ φθάσῃ στὴν ὁδὸν Ρεννῶν.

Νὰ μπροστά του κι' ὁ ἀριθμὸς 35! Ἀλλὰ—περίεργο!—τὸ μαγαζί εἶνε κλειστὸ.

Πῶς; δὲν ἄνοιξε ἀκόμα ὁ πατέρας του; Συνήθιζε νάνοιζῃ ἀργότερα; Καὶ πόσην ὥρα θὰ περίμενε κεῖ!

Κρίμα! ἡ σκηνὴ δὲν θὰ γίνονταν ὅπως τὴν εἶχε φαντασθῆ.

Ἐπλησίασε, γιὰ νὰ κτυπήσῃ τὴν πόρτα. Γιατὶ σκέφθηκε, ὅτι κάποιος μπορεῖ νὰ κοιμῶνται μέσα στὸ μαγαζί, ἴσως κι' ὁ ἴδιος ὁ πατέρας του.

Ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴ συγκίνησιν αὐτοῦ, τῆ θλίψιν αὐτοῦ, ὅταν εἶδε στὴν πόρτα, κολημένην λοξά, μιὰ ἀσπρη ταινία ποῦ ἔγραφε: «ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ».

Θέ μου! Τί ἐσήμαινε αὐτὸ τὸ ἐνοικιαστήριο;...

Ὁ πατέρας του λοιπὸν εἶχε φύγῃ ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ρεννῶν;... Μὰ πότε;... Καὶ ποῦ εἶχε πάη;...

Καὶ πῶς θὰ τὸν εὑρίσκει τώρα; Αὐτὲς ἡ ἀλγεῖνές ἀπορίες τὸν πολιορκήσαν.

Ἐκύτταξε ἀπὸ πῶς κοντὰ τὸ ἐνοικιαστήριο. Καὶ τότε εἶδε ἀπὸ κάτω, μὲ μικρότερα γράμματα γραμφοραῖα εἰς τὸν ἀριθ. 37».

Ἐκεῖ βέβαια θὰ μπορούσαν νὰ τὸν πληροφοροῦσαν.

Βρῆκε τὸν ἀριθ. 37 ἐπάνω ἀπὸ μιὰ πελώρια κλωῆ. Μπήκε

μέσα κ' ἐπλησίασε τὸ θυρωρὸ, ποῦ ἐσκύπιζε ἀπέξω ἀπ' τὸ σπιτάκι του.

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε, τοῦ εἶπε τὸ μαγαζί ἐδῶ δίπλα εἶνε κλειστὸ. Ξέρете πῶς κάθεται τώρα ὁ κ. Παῦλος Μπερώ;

Ὁ θυρωρὸς ἀποκρίθηκε μὰδιαφορία: — Ὅχι, μικρὸ μου... δὲν ξέρω τίποτα. Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἔ δουλειές του δὲν πῆγαναι καλά καὶ τὴ κλεισε.

— Εἶνε πολὺς καιρὸς;

— Μά... δυὸ - τρεῖς ἐβδομάδες.

— Καὶ... δὲν ξέρετε ἂν ἄνοιξε ἄλλο;

— Ὅχι.

— Ὅτε ποῦ κάθεται;

— Μὰ ὄχι, σοῦ εἶπα! Δὲν τὰκουσεσ μιά φορά; Μὰ γιατί ἐπιμένεις τόσο; Ἐχεις νὰ τοῦ πῆς τίποτα σπυδαῖο;

— Εἶνε πατέρας μου.

δὲν ξέρεις τὴ διεύθυνσί του; Αὐτὸ μοῦ φαίνεται πολὺ παράξενο... Μὰ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι σὺ;

— Ἀπὸ τῆς Χάβρη.

— Ἐ, καὶ δὲν σ' ἐπερίμενε; Δὲν τοῦ εἶχες γράψῃ;

Ὁ Πετράκης, μὲ δακρυσμένα μάτια, σιωποῦσε. Δὲν ἤθελε νὰ πῆ στὸν θυρωρὸ τί καὶ πῶς...

— Μά, παιδί μου, ἐξακολούθησε ὁ ἄνθρωπος κάπως ἀπότομα ὅι ἄνθρωποι, ὅταν εἶνε γιὰ νάλλουν, εἰδοποιῶν. Δὲν πέφτουν ἔτσι σὰ μπόμπα!.. Ἐλα τώρα, στὸ καλὸ γιατί ἔχω καὶ δουλειά.

Ἐνα γράμμα γιὰ τὸν κ. Μπερώ

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάλου σπιτιοῦ, μπῆκε ὁ ταχυδρόμος καὶ παρέδωσε στὸν θυρωρὸ τὰ γράμματα τῶν ἐνοικιαστῶν του.

— Τὸ ταχυδρομεῖο! εἶπε μόνον κ' ἐφυγε.

Ὁ θυρωρὸς ἔριξε μιὰ ματιὰ εἰς ἐκεῖνα τὰ γράμματα.

— Ἄ, νὰ! ἔκαμ. Ἐνα γράμμα γιὰ τὸν κ. Μπερώ. Πάρ' το, παιδί μου, κι' ἄμα βρῆς τὸν πατέρα σου, τοῦ τὸ δίνεις.

Καὶ γελαστός, μ' ἕνα ὄρος μᾶλλον κοροϊδευτικὸ, ἔτεινε τὸν φάκελλο στὸν Πετράκη, ποῦ τὸν πῆρε, καταπίνων ὁ καϊμένος τὰ δάκρυά του, τὸν ἔχουσε στὴν τσέπη του κ' ἔδγαλε τὸ κασκέτο του.

— Χαίρετε, κύριε... μὲ συγχωρεῖτε... εὐχαριστῶ πολὺ.

— Τίποτα!.. Στὸ καλὸ, στὸ καλὸ!

Κι' ὁ Πετράκης βρέθηκε πάλι στὸ δρόμο, πῶς ἔρημος, πῶς ὀρφανός, παρὰ ὅσο ἦταν στὸ σπιτὶ τοῦ σκληροῦ κ. Ανριέ.

Ἐβγαλε τὸ γράμμα, τὸ κτύταξε, τὸ ξανακτύταξε... ἴσως, ἂν τὸ ἄνοιγε, μπορούσε νὰ βρῆ μέσα καμμιά πληροφορία, καμμιά ὁδηγία, χρήσιμη γιὰ τὴν ἀνέρεσιν τοῦ πατέρα του.

Δὲν ἐδίστασε. Εἶνε περιστάσεις ποῦ ἡ ἀδιακρισία ἐπιτρέπεται. Ἄνοιξε τὸ γράμμα κ' ἐδιάβασε:

(Ἐπειτα συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ ΤΗΣ ΚΥΡΑ-ΚΑΛΗΣ Η ΣΚΥΛΑ

«Μιά τοῦ φίλου, δυὸ τοῦ φίλου, Τρεῖς καὶ τὴν κακὴ τῆς μέρας! Λέει ἡ κυρά - Καλὴ τοῦ σκυλοῦ Ποῦ εἶχε σκύλα Ὀυγατέρα! Μοῦ κινήγησε τὴ γάτα Δὲν τῆς μίλησα δυὸ πιάτα Μοῦ τσακίζει, τῆνε σπρώχνω Καὶ ἀπὸ τῆ γωνιά τῆ διώχνω... Μὰ στὸ τέλος μοῦ ξεσκίζει Καὶ τῆ φούστα!.. Δὲν ἀξίζει, Τέτοια πρόστυχη κυρία, Μιά μεγάλη τιμωρία; Ὅαν τῆ δάσω τοῦ Παυλῆ Νὰ κοιμᾶται...στὴν αὐλὴ!»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΤΟ ΣΚΥΛΙ, Η ΓΑΤΑ ΚΙ' Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 265.)

— Μπᾶ! ἐφώνασε ἡ καλὴ κυρία Εὐτυχία. Μοῦ φέρνεις τὸ σκυλάκι μου; Ποῦ τὸ βρῆκες, παιδί μου;

— Ναι... βέβαια... τὸ σκυλάκι σας... Φαντασθῆτε, κυρία Εὐτυχία, ὅτι τὸ σκυλάκι σας... εἶνε πολὺ ὄμορφο... χαριτωμένο... καὶ... κατὶ Ἀτσιγγανοὶ τῶβαλαν στὸ μάτι καὶ θέλησαν νὰ σᾶς τὸ κλέψουν. Ἦθελαν, φαίνεται, νὰ τὸ πουλήσουν στὴν πρωτεύουσα, ποῦ εἶνε ἔτσι ὄμορφο... Τῶδεσαν, φαντασθῆτε, μ' ἕνα σχοινὶ καὶ τὸ τραβοῦσαν... Νὰ ἀκόμα τὰ σημάδια στὸ λαιμὸ του... Πῶς θὰ πονοῦσε τὸ κακόμοιρο! Πρέπει νὰ τὸ περιποιηθῆτε, κυρία Εὐτυχία, νὰ τοῦ γιατρέψετε τῆς πληγῆς... Χαίρετε, κυρία Εὐτυχία!

Ἡ καλὴ θεὰ ἀναστέναξε...

Τί καλὸ παιδί, τί καλὸς φίλος ποῦ ἦταν αὐτὸς ὁ Κώστας! καὶ τί κακὸς, τί ἀχάριστος ὁ ἀνεψιὸς τῆς ὁ Παῦλος!

Ὡ, ναι! πῶς κακὸς καὶ πῶς ἀχάριστος ἄφ' ὅσο μπορούσε νὰ φαντασθῆ κ' ἡ θεὰ του. Καὶ νὰ! ὕστερ' ἀπὸ τὴ γάτα, ὕστερ' ἀπὸ τὸ σκυλί, τώρα τὰβαλε μὲ τὸν παπαγάλο.

Μιά μέρα ποῦ ἡ θεὰ του ἔλειπε, πῆρε τὸν καϊμένο τὸν Κοκὸ καὶ τὸν ἀνέβασε στὴ σκεπὴ τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖ ζήτησε μὲ τὰ μάτια κανένα μέρος ἀπρό-

«Ὁ Παῦλος ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πανερί τὴ γάτα τῆς θεῖας του.» (Σελ. 265, στ 6')

σιτο. Καὶ μάλιστα μιὰ καμινάδα ψηλὴ, στὴν κορυφὴ σχεδὸν μιᾶς πυραμίδας ἀπὸ τσίγγου. Ἦταν δὺςμιλοὶ νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ. Ἀλλὰ ὅταν ὁ Παῦλος εἶχε στὸ

νοῦ του ἕνα κακὸ σχέδιο, δὲν ὑποχώρησε μπροστὰ σὲ κανένα ἐμπόδιο.

Μὲ πολὺ κόπο, μὲ μεγάλο κίνδυνον νὰ γλυστρήσῃ καὶ νὰ πέσῃ στὴν αὐλὴ, σὺρθηκε ὡς τῆ βᾶτι τῆς καμινάδας. Ἐκεῖ κάθητε καί, μὲ τοὺς σπάγους ποῦ εἶχε πάρῃ μαζί του, ἔδασε καλά - καλά τὸν Κοκὸ καὶ τὸν ἔκανε σὰν ἕνα κουβάρι ἀπὸ φτερά, ἀνίκανο γιὰ κάθε κίνημα.

Ἔτσι δεμένο, τὸν ἄρισσε θοιραμθευτικὰ στὸ στόμα τῆς καμινάδας.

Σὲ λίγο, ὅταν θὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν καμινάδα καπνός, τὸ μαρτύριο τοῦ δυστυχομένου παπαγάλου θὰ μεγάλωνε. Κι' ἴσως θὰ πνίγονταν, θὰ ψοφοῦσε, πρὶν προφθάσῃ νὰ τρέξῃ ἡ θεὰ του καὶ νὰ τὸν σώσῃ.

Ἐπειτα, μήπως θὰ μπορούσε νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ - πάνω;

Καὶ μ' αὐτὴ τὴ σκέψιν, ὁ κακὸς Παῦλος κατέβηκε χαρούμενος.

Ἐνα πρᾶγμα μόνον ἐξέχευε τὸ κακόπαιδο: νὰ δέσῃ, ἐκτὸς τῶν ποδιῶν καὶ τῶν φτερῶν, καὶ τὸ ράμφος τοῦ παπαγάλου. Ἔτσι τὸ κακόμοιρο τὸ πουλί μπορούσε νὰ τὸ μεταχειρίζεται, καθὼς καὶ τῆ γλώσσά του, καὶ νὰ ξεφανίλῃ ἀπὸ τὸ Γολγοθᾶ τοῦ ὄσους λέξεις τοῦ εἶχε μάθῃ ἡ θεὰ Εὐτυχία, στὸν πῶς θρηνώδῃ καὶ ἔντρομο τόνου.

— Παπαγάλο!.. θέλεις καφέ;... Κοκὸ! Κοκὸ! τί ὥρα εἶνε;...

Ἦταν ἀστεῖο νὰκούη κανεὶς τέτοια ἀπλᾶ λόγια νὰ προφέρουνται μὲ τόσο τραγικὸ τρόπο. Ἀλλ' ἂν ὁ καϊμένος ὁ παπαγάλος ἤξερε καὶ τὴ λέξι «βοήθεια!», βέβαια θὰ προτιμοῦσε αὐτὴ.

Ὅπωςδὴποτε, καὶ τὸ «θέλεις καφέ» ποῦ ξεφώνιζε, ἔφερε τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα. Γιατὶ ἀπὸ τὸ παραθυράκι μιᾶς γειτονικῆς σκοπιᾶς ἐπρόβαλε σὲ λίγο ἕνα κεφάλι. Κι' αὐτὸ τὸ κεφάλι ἦταν τοῦ φίλου μὰς Κώστα.

— Μπᾶ! εἶπε τὸ καλὸ παιδί. Ὁ παπαγάλος τῆς θεῖας Εὐτυχίας... Ποῖος τὸν ἔβαλε στὴν καμινάδα;...

Ἐτρεξε, τὸν πῆρε ἀπὸ κεῖ, τὸν ἔλυσε καὶ τὸν πῆγε τῆς θεῖας Εὐτυχίας. Ἀλλ' αὐτὴ τῆ φορὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ δώτῃ καμμιά ἐξήγησιν. Περιωρίσθηκε νὰ πῆ:

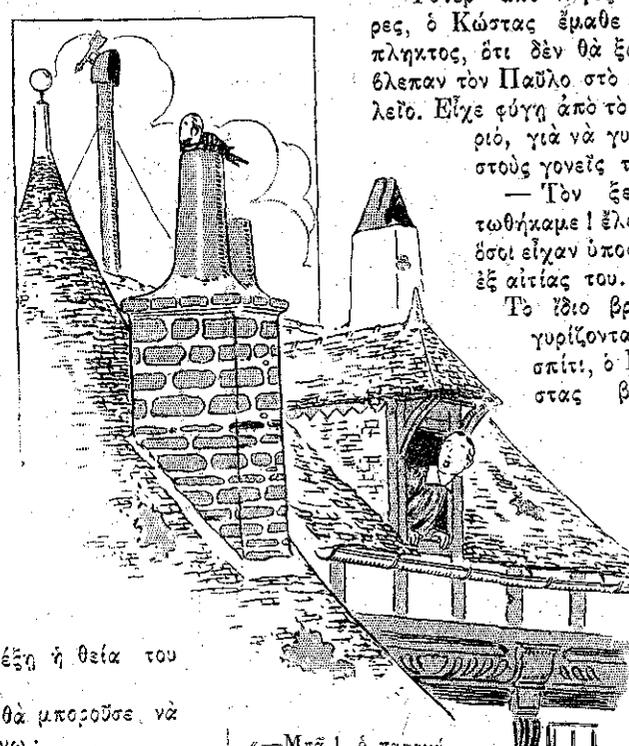
— Φαντασθῆτε κυρία Εὐτυχία... βρῆκα τὸν παπαγάλο σας καὶ σᾶς τὸν φέρνω. Φαντασθῆτε!.. Χαίρετε, κυρία

Εὐτυχία! Εἶμαι βιαστικός, φαντασθῆτε! Κι' οὔτε τόλμησε νὰ κτυπήσῃ τὸ πρόσωπο τῆς δυστυχομένης θεῖας. τόσο τὸ φαντάζονταν λυπημένον...

Ἦστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ὁ Κώστας ἔμαθε ἐκπληκτικὸς, ὅτι δὲν θὰ ξανάβλεπαν τὸν Παῦλο στὸ σχολεῖο. Εἶχε φύγῃ ἀπὸ τὸ χωριό, γιὰ νὰ γυρίσῃ στοὺς γονεῖς του.

— Τὸν ξεφορτωθήκαμε! ἔλεγαν ὅσοι εἶχαν ὑποφέρει ἐξ αἰτίας του.

Τὸ ἴδιο βράδυ, γυρίζονταςτὸ σπιτὶ, ὁ Κώστας βρῆκε

«Μπᾶ! ὁ παπαγάλος τῆς θεῖας Εὐτυχίας!» (Σελ. 273, στ. 6')

τὴ μητέρα του νὰ συνομιλῇ μὲ τὴν κυρία Εὐτυχία. Μόλις τὸν εἶδε ἐφώνασε:

— Ἄ, νὰ καὶ ὁ Κωστάκης!.. Ἐχω κάτι νὰ σοῦ πῶ, μικρὸ μου. Φαντάσου, ὅτι τὰ ζῶα ποῦ ἔχω στὸ σπιτὶ μου εἶνε πολὺ ἔξυπνα. Φαντάσου ἄξαφνα, ὅτι ὁ σκύλος μου, ποῦ γνωρίζει ὄλους τοὺς σκύλους τοῦ χωριοῦ, μαθαίνει ἀπ' αὐτοὺς ὅτι γίνεται ἐδῶ καὶ τὰ διηγείται τὸ βράδυ στὴ γάτα μου. Θὰ πῆς, καὶ πῶς τὸ ξέρω; Φαντάσου ὅμως, ὅτι ὁ παπαγάλος μου μιλεῖ σὰν ἄνθρωπος. Ἐ, αὐτὸς μοῦ τὰ λέει όλα.

Ἔτσι ἔμαθα, ὅτι ἔχεις μιὰ καλὴ μαμιά, ποῦ ἐργάζεται πολὺ καὶ κατοικεῖ εἰς αὐτὴ τὴ σκοπιὰ, ὅπου τὸν χειμῶνα θὰ κἀν, βέβαια κρύο. Ἐν τούτοις εἶνε γελαστή καὶ χαρούμενη γιὰτὶ ἔχει ἕνα καλὸ παιδί, ποῦ τὸ λατρεύει. Καὶ ξέρεις τί ἄλλο; Φαντάσου! Ὁ Κοκὸς μ' ἐσυμβούλεψε νὰ ἔλθω μόνη μου, νὰ ἰδῶ ἂν αὐτὰ εἶνε ἀλήθεια. Καὶ τώρα, συμφωνήσαμε μὲ τὴ μαμιά σοῦ νὰ ἔλθετε κι' οἱ δυὸ νὰ κατοικήσετε στὸ σπιτὶ μου, σὲ μιὰ κάμαρα, ποῦ δὲν μοῦ χρειάζεται.

Ἔτσι, ὁ σπιτονοικοκύρης μεθαῦριο δὲν θὰ σᾶς πετάξῃ στὸ δρόμο γιὰ τὸ νοκί...

Ὁ Κώστας κοκκίνισε κ' ἐψιθύρισε: — Σὰς τῶπε κι' αὐτὸ ὁ Κοκὸς;...

Γιὰ φαντασθῆτε!

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1917

Κατά τὰ προκηρυσθέντα, τὴν 16 Ἰουλίου τὸ πρωὶ ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2211, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ προσηλωσάμενοι μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριλαμβάνατο ἡ 15 Ἰουλίου. Ἐκκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἐξῆς 50 ἀριθμοὶ :

- 1205 ἐκέρδισεν ἐν ὄρωλόγιον τῆς τσέπης.
 - 801, 237, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογὴν του.
 - 1607, 675, 1327, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.
 - 426, 1491, 3, 515, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.
 - 114, 928, 2013, 567, 1309, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν Διαπλάσεως τοῦ προσεχῶς ἔτους.
 - 1008, 361, 2173, 1399, 47, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ « Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης ».
 - 764, 1871, 194, 1706, 950, 1588, 145, 1229, 705, 1924, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 3.50.
 - 82, 1168, 207, 2071, 826, 1632, 1117, 1935, 312, 2120, 1352, 1293, 1822, 447, 1474, 1005, 1761, 602, 2050, 540, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 δρ.
- Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μὲν τὸ 35 φύλλον τῆς προσεχῶς ἐβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιωθῶν τὴν νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλον, οὔτε ἴσως οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογὴν των, ἀπευθύναντες σημεῖον ἐπιστολῆν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς δρῶσιν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.**
- Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1917** θὰ γίνῃ τὴν 15 Ὀκτωβρίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάναται ἡ 15ῃ Ὀκτωβρίου 1917. Εἶνε δὲ τὰ δῶρα τῆς Τετάρτης Κληρώσεως ὅμοια μὲ τὰ τῆς Ἀγοστῆς.

γυμνῶν: ἔχει ὅμοι: τὰ ἑξῆς τὰ τοῦ καὶ λογαριαζέται εἰς τὸ ἄθροισμα Κωνσ. Α' Ἐλευθ. (ὅτι περὶ τὴν βίβλια καὶ εἰς τὸν προσεχῆ τόμον, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀκόμη πῶσον θὰ διακρίσῃ) Γενναίαν Μελισσοσυργιώτισσα (ἡ συνδρομὴ του μπορεῖ νὰρχίσῃ ὅποτε θέλῃ μὴ παραποιεῖται! ἀρῖνον ἔω τὸς πολλὰ!) Κωνσταντῖνον Παλαιολόγον (μὰ ἦσαν τοῦ προηγουμένου Διαχρισμοῦ, ἐνῷ αὐτὸν λαμβάνει μέρος εἰς τὸν πρόχροντα) Δύσαν τοῦ Ἀρίωνος (ὡραία ἡ ἐπιστολὴ σου αὐτὴ ποῦ ρωτᾷς, δὲν εἶνε συνδρομητρία) Ναυταίη τῆς Ἀθήνων (σὺ μοροφώθη) Ὁραϊαν Δύσαν (φαντάσθηκα τὴν ἀγωνία σου! λοιπόν, πῶς πῆγε ἡ ἐργασίᾳ; ἢ Πρόδοκον (ὄλουσθῆ καὶ αὐτὸς!) Ἀσπρὴν (ὄχι, τὸς ἐκτενῆ δὲν μοῦ χρεάζονται οὔτε γελοιογραφία) Ἐδθαλλαν Α. Μπ. (ἐκδίδονται τὴν ταχυδρ. ἐπιστολά καὶ σταίλε!) Ἐλευθέρου (ἐγὼ ὑποθέτω, δεῖ θὰ εἶνε διὰ τὰ Δημοτικά) ὅσον διὰ τὸ ἄλλο, πιστεύω δεῖ χάνει) Βομῶν τῆς Ἐλευθέρου (εὐχαριστῶ δὲ ὅσα γράφεις: ἡ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ εἶνε εὐκόλον μέσον καὶ ἐντελὸς ἀπαρῆς;) Σπαθὶ τοῦ Διαδόχου (περιμένω ἀντιπονοίας, τὴν παραγγέλλω σου) Σπαθὶ τοῦ Κωνσταντῖνου (ὄχι, δὲν εἶνε ἀνάγκη) Β. Παλαπ. (μῶρον εἰς τὰς Μ. Ἀγγεῖας, ἐπὶ πληρωμῆς, μπορεῖ νὰ δημοσιουθῇ) Μαρίαν Γ. Βλαχ. (δὲν μοῦ ἔδωκε; τὴν διεθύνασάν σου καὶ τὴν ταχυδρομικὴν μὲν τὰ ἐπιστολὰς) Γεώργιον Α. Καπ., Σανθὴν Ἐλληνοπούλαν, Φαίδρον κτλ. κτλ.

Γ. Γ. Δούμον, Μυρομένη, Ἐρημὴν Βασιλοῦλαν, Βαροβαρομάχον Ἑλλάδα, Κυνηγετὶδὰ Ἀργεῖον, Ἀστέρια τῆς Νίκης (ἐλπίδα, εὐχαριστῶ).

Νικητοπούλαν, Τσελλὴν Κορφατοπούλαν, Βασκοπούλαν τοῦ Πηλίου, Ναυταίη τοῦ Αἰγαίου, Ὑπερασπιστὴν τῆς Σπάρτης, Θαλασσοπόδῃ τοῦ Σκόλου, Ἀφροστεφῆ Ἑλλάδα, Ἑλληρικὸν Στέμμα, Ναπολέοντα Α', Πολικὸν Ἀνέρα (ἔστειλε).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 17ην Ἰουλίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 164 Διαγωνισμοῦ Δύσεων Ἀπριλίου - Ἰουλίου.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15ης Ὀκτωβρίου

444. Λεξιγραφία
Μ' ἐξακουστὴν προτιθεοσυν
Γυναίκα τῆς Γραφῆς ἐνώσεις
Κτ' ἀρέσους, εὐκολοῦστα
Χώρον τοῦ Αἴμου φανερώσεις
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Νεοαῖδας τοῦ Βασπόρου

445. Ποιμαίς
+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀρχαῖον Βασιλέα.
+ = Κτηρικὴ ἀντισημεία.
+ = Μία τῶν Δωδεκανήσων.
+ = Κράτος Βαλκανικόν.
****+**** = Βασιλεὺς τοῦ Βελγίου.
*****+***** = Στρατηγὸς τοῦ Βλζεντίου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῶν Ἀνδρεῶν Κυριακοπούλου
446-448. Ἀποροδοκίη

- 1.—Ποία πόλις εἶνε δρόμος;
- 2.—Ποῖος ἀριθμὸς ἔχει κέρας καὶ γένια;
- 3.—Ποῖος δὲν ἐορτάζει γενεθλῖα καθ' ἑσπέρα;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κυριακοῦ Ἀστέρου
449-453. Μαγικὸν Γράμμα
Τῆ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκείνης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντως τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἄνευ ἀνταρραγματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἀμα, νῆμα, δάμα, Ἀφός, γόθος.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Γραφῆς Κορφατοπούλας

454. Ποικίλη Ἀποροδοκίη
Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης; τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας; τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς; ἀποτελοῦν κατ' ἐστῆσαν ἀρχαῖον θεόν:

- 1, Ζῶον κερκασφόρον. 2, Μοῦσα. 3, Σιδηροσυργικὸν ἐργαλεῖον. 4, Θεῶν. 5, Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Καρνατίδου
455. Φωνηεντολόγον
* - θ; * μ - μ - δ - κ - μ

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ζινέττας

456. Γράφος
ἦν ἔδω ἔδω
ἦν ἔδω ἔδω
ἦμιν ἔδω ἔδω
ἦν ἔδω ἔδω
ἦν ἔδω ἔδω

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ὀνέσου τῆς Κύπρου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[17 - 94]
Γερμανοπαί, ἔλαβον τετράδιον Μ. Μυστικῶν σου καὶ σ' εὐχαριστῶ.
Γενναία Μελισσοσυργιώτισσα
[17 - 95]
Χρυσόφρατρη Ἐλεπίδα, δέχου ἐλληνογραφία μὲ μὲν καὶ ἀνταλλαγῇ Μ. Μυστικῶν; Ἀπάντησέ μου. — **Τσαροῦδι τῆς Δευτεριάς**
[17 - 96]
Ἀνταλλάσσω κάρτες; μὲ πρῶτην ἀποκλεισμένους καὶ ἀποκλεισμένους. Προτιμῶ καλλιτεχνικὰ τοπεῖα. Διεθύνσεις; Βασίλ. Πουλόπουλον (Ἰρδαλμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ), Βέζδαινα Κυνοῦρια.
[17 - 97]
ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Διορίζονται: Ἀθηνῶν Κ. Γκαβόστης; Παντοῦλεων Γαλάης; καὶ Ἰ. Μ. Ράπτης; Κηφισίας; ὁ Δαυλὸς τοῦ Κανάρη, Κορίνθου Π. Γ. Νώτης; καὶ Καλαμῶν Δ. Κολλοῦρος.
Ο Πρῶτος ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΠΕΡΑΞΗΣ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσον αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον ἐλήφθησαν ἀπὸ 12-18 Ἰουλίου

ΑΘΗΝΩΝ: Α. Ι. Ἀντωνίου, Στ. Σ. Κοιζαλιώτης, Νίκος Γ. Κορβεσσός, Δ. Α. Στάκος, Π. Α. Παπακωνσταντοπούλου, Ξεγία Π. Κωνσταντινίδου, Κατίνα Νέζε, Γ. Ἐρ. Ὀλσον, Σανθὴ ἢ Ἑλληνοπούλα, Βερεσμένος Ἀδός, Φραγκίσκος Βλαστάρη, Ἀποστολάκη τοῦ Βυζαντίου, Στ. Π. Μπαμπάκος, Ν. Α. Ντουφετιάδης, Κ. Αεωαδῆτης, Ε. Τ. Παρασκευάπουλος, Γ. Σ. Γατάνος, Ντίν. Φατοπούλου, Ν. Γ. Σωφράνης, Α. Δ. Παπακωνσταντοπούλου, Α. Ζερμιάδης, Παιδικὴ Χαρά, Γερμανοπάης, Στ. Α. Κογιόπουλος.

ΑΙΓΙΟΥ: Ε. Β. Καλαποδῆς, (διε)

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Θέμιος Ἀπόλλων, Ἀρ. Γ. Σωτηρακόπουλος, Κατίνα Γ. Σωτηρακοπούλου.

ΑΝΑΡΑΒΙΑΣ: Μεν. Σινάνος.

ΒΟΑΟΥ: Σαυφῶ,

ΚΑΛΑΜΩΝ: Γ. Δεδούσης.

ΚΟΣΜΑ: Στ. Κ. Μανωλάδης, Κ. Π. Χαλκιάς, Π. Γ. Ρόρος, Χρ. Ν. Τσαμάλης, Γ. Ν. Τσαμάλης, Κ. Ἀραλοδήμας.

ΚΑΡΑΛΟΔΗΜΑΣ: Α. Σάπιας, Ἀθ. Ἀθ. Ρίζος, Στ. Ἰω. Δούβλας.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ν. Ε. Παπαγεωργίου, Στ. Π. Δαμασκητός.

ΛΙΜΝΗΣ: Χ. Χ. Ζανιάνος,

ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ: Φρόσω Σινομπουροδῆ.

ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Γ. Καμπίτης, Στ. Γ. Γεωργιάδης.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Βυζαντινὸς Ἀέτος,

ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Κ. Ἀγεωνιάδης.

ΠΑΤΡΩΝ: Γ. Α. Δογάνης, Δικατομένη Π. Μόσχου, Μ. Π. Μόσχος, Βασιλικὴ Π. Μόσχου, Π. Η. Μόσχος, Λεὼ Π. Νικολάου, Γουδενάου, Ἀνδρ. Παπαδηρόπουλος, Ἐλένη Π. Θεοδοσοπούλου, Β. Ἠλ. Θεοδοσοπούλου, Ν. Κίτσος, Πάυλος Μόσχος, Χαριτῖνη Ἀγγελόπουλου, Καίτη Ἀγγελόπουλου, Σοφία Ἀγγελόπουλου, Μαν. Σκαλοβούκος, Ἐπ. Παπαδημητρόπουλος, Στ. Σκαλοβούκος, Μαρίκα Γ. Βλαχάκη.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ν. Γ. Ντόλιας, Ἰωάν. Ναθαναήλ, Π. Κ. Κούρταλης, Ἠλ. Χριστοδούλου, Α. Γ. Μαροῦτσος, Μαρίκα Μ. Πατρικίου, Α. Κ. Κόλας, Ἰω. Θ. Κωνσταντινίδης, Ἰω. Κ. Κούρταλης, Γ. Πολίτης, Στ. Β. Βαλοσמידης.

ΠΥΡΡΟΥ: Φωφῶ Κ. Γεωργιάδης, Ν. Π. Ροδιάδης.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Ἀθ. Γ. Μαντοπούλου, Χ. Διαμαντοπούλου, Ὑπερασπιστῆς τῆς Σπάρτης.

ΣΥΡΟΥ: Ἰω. Ἠλ. Κουλουμουνητής.

ΧΑΝΙΩΝ: Δώρα Σαυροδῶκη.

ΧΑΡΑΚΟΠΙΟΥ: Ἑλλην τῶ Ὀλύμπου.

ΧΙΟΥ: Εὐθαλία Α. Μπαμπάκου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκκληρώθησαν οἱ ἐξῆς τρεῖς: ΚΑΤΙΝΑ ΝΕΖΕΡ ἐν Ἀθήναις, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΠΑΛΟΔΗΜΑΣ ἐν Κοσμῷ καὶ ΕΛΕΝΗ Ἠλ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Πατρῶσι οἱ ὅποιοι ἐνεργώσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1. Ἀγούστου καὶ περιμένα τὰς διευθύνσεις των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20 Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
Ἐσωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς		
Ἐτησίαν δρ. 8.—	Ἐτησίαν φρ. χρ. 10.—	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδος Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	
Τρίμηνος 2,50	Τρίμηνος 3,—	Ἐν Ἀθήναις, 29 Ἰουλίου 1917	Ἔτος 39 ^{ον} .— Ἀριθ. 35
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.			

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυστιόδηγμα ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ] **ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ**
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)
Μία μέρα—ἦταν ἡ 26 Ὀκτωβρίου,— ὁ Χάρμπερτ εἶπε εἰς τὸ σύντροφόν του:
— Δὲν σὰς φαίνεται παράξενο, κύριε Σπλιεττ, ποῦ δὲν εἶδαμε ἀκόμη κανένα ἄνθρωπον ἀπὸ τὸ Γρανίτινον Παλάτι; Ἄν πραγματικῶς ἔπασαν εἰς αὐτὸ τὸ νησί τίποτε ναυαγοί, δὲν θὰ τοὺς βλέπαμε τόσον καιρὸς;
— Παράξενο, ἀποκρίθηκε ὁ ρεπόρτερ, ἂν εἶν' ἐδῶ ἀκόμη ἄλλα ὄχι τόσο παράξενο, ἂν δὲν εἶνε πιά.
— Λέτε νὰ ἔφυγαν ἀπὸ τὸ νησί;
— Αὐτὸ μοῦ φαίνεται τὸ πιθανώτερον γιὰτὶ ἂν ἦταν ἀκόμη ἐδῶ, κάποιον περιστατικὸν, κάποιον σύμπτωμα θὰ ἐπρόδιδε ἐπιτέλους τὴν παρουσίαν τους.
— Ἄν πραγματικῶς ὅμως μπόρσαν νὰ ξαναφύγουν, τότε δὲν θὰ ἦταν ναυαγοί...
— Πολὺ σωστὴ ἡ παρατήρησίς σου, ἀγαπητέ μου Χάρμπερτ. Ὅχι δὲν θὰ ἦταν ναυαγοί τὸ πολὺ—πολὺ νὰ ἦταν ἀναυαγοὶ προσωρινοί, καθὼς λέγε... Νὰ τοὺς ἐρριξε θελαθὴ στὸ νησί ἡ τρικυμία, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἔσπασε τὸ πλοῖόν τους, καὶ νὰ μπόρσαν εἶτι νὰ φύγουν ὅταν ἔβγαινε γαλήνη.
— Ἰσως. Παρατηρήσατε ὅμως, ὅτι ὁ κύριος Σμιθ μᾶλλον παρὰ εὐχεταί τὴν παρουσίαν ἀνθρώπων ἐπὶ τὴν νῆσον Λίγκολν;
— Ἀλήθεια. Κατὰ τὴν ἰδέαν του, μόνον Σαλαῖοι μπο-

ροῦν νὰ συγχάξουν ἐδῶ πέρα καὶ φαίνεται, ὅτι οἱ κύριοι αὐτοὶ εἶνε παστρικά ὑποκείμενα, ποῦ πρέπει κανεὶς νὰ τάπορεύγῃ...
— Δὲν εἶνε ἀπίθανο, κύριε Σπλιεττ, νὰνακαλύψωμε καμμὶα μέρα τὰ ἔγχη τῆς ἀπόδοσέως τους καὶ νὰ βεβαιωθῶμε πιά γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Τί λέτε;
— Δὲν λέγω ὄχι, παιδί μου. Μπορεῖ νὰ βροῦμε καμμὶα κατασκήνωσι ἐρημική, καμμὶα φωτιὰ στυμμένη, καὶ εἰς αὐτὸ θὰ προ-

σέξωμε ὅταν θὰ καμωμε τὴν προσεχῆ ἐξερεύνησι.
Τὴν ἡμέραν ποῦ μιλοῦσαν ἐστὶ οἱ δύο κυνηγοί, ἦταν εἰς ἓνα μέρος τοῦ δάσους, κοντὰ τὴν Εὐχαριστία, ἀξιοσημειωτὸν γιὰ τὰ θαυμάσια δένδρα τοῦ. Ἀνάμεσα στ' ἄλλα, ὑψώνοντο διακόσια σχεδὸν ἀπὸ τὸ ἔδαφος, μερικὰ ἀπὸ τὰ μεγαλοπρεπέστατα ἐκεῖνα κωνοφόρα, ποῦ οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Νέας Ζηλανδίας τὰ ὀνομάζουσαν καουρί.
— Μία ἰδέα, κύριε Σπλιεττ, εἶπε ἄξαφνα ὁ Χάρμπερτ. Ἄν ἀνέβωσθην κορυφὴ κανενὸς ἀπ' αὐτὰ τὰ καουρί, δὲν θὰ μπόρσω νὰ κυττάξω τὴν περιοχὴν εἰς ἀρκετὰ μεγάλη ἀκτίνα;
— Καλὴ ἡ ἰδέα σου, ἀποκρίθηκε ὁ δημοσιογράφος, μὰ θὰ τὸ καταφέρῃς νὰ σκαρφαλώσῃς ὡς ἐκεῖ—πάνω; Αὐτὰ τὰ δένδρα εἶνε γίγαντες!
— Ὅχι προσπαθήσω!

— Ὁ ἀγαπητός μας Πέγκροφ θὰ χαρῆ πολὺ! (Σελ. 278, στ. 6.)

Καὶ ὁ μικρὸς, εὐκίνητος καὶ ἐπιδέξιος, ὠρμησε στοὺς πρώτους κλώνους, ποῦ ἡ διὰτάξί τους ἔκανε ἀρκετὰ εὐκόλη τὴν ἀνάβασι, γιὰτὶ ἐσχηματίζαν σὰ μίαν σκάλα μὲ διατταρωμένους σχαλοπάτια. Σε λίγα λεπτά εἶχε φθάσῃ ἐπὶ τὴν κορυφὴν τοῦ καουρί, ποῦ ἐξεῖχε σὺν πύργου μέσα ἐπὶ ἀπέραντη ἐκείνην πράσινην πεδιάδα, ποῦ τὴν ἀποτελοῦσαν τὰ κλαδιά καὶ τὰ φυλλώματα τοῦ δάτους.
Ἀπὸ τὴ σκοπία ἐκεῖνη, τὸ βλέμμα μπόρσσε νὰπλωθῇ εἰς ὅλο τὸ μεσημβρινὸν μέρος τοῦ νησιῦ, ἀπὸ τὸ Ἀητοῦχι ὡς τὴ Σάβρα. Στὰ δυτικὰ ὑψώνοντο ὁ Φραγκλίνας, ποῦ ἐπέκειτο ἐν ἀρκετὰ μεγάλο μέρος τοῦ ὀρίζοντος.
Ἡ ἀκτὴ, ποῦ ἔδλεπε ἀπὸ καί—πάνω ὁ Χάρμπερτ, ἦταν ἐκεῖνη ἀκριβῶς ἡ ἀγνωστὴ,